

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.579 van 16 december 2014
in de zaak A. 214.424/XIV-36.119**

In zake: Mustapha BALI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 9 december 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de twee beslissingen van de gevangenisdirecteur van Hasselt van 4 december 2014 waarin aan verzoeker de tuchtsanctie van “afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte” wordt opgelegd voor “30 dagen van 03.12.2014 tem 02.01.2015”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 december 2014 om 11.00 uur.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pascal Quadflieg, die *loco* advocaat Jürgen Millen verschijnt voor verzoeker, en attaché Valérie Arickx, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is gedetineerd in de gevangenis te Hasselt.

3.2. Op 4 december 2014 wordt aan verzoeker de tuchtsanctie opgelegd van “afzondering in de aan de gedetineerde toegewezen verblijfsruimte” voor “30 dagen van 03.12.2014 tem 02.01.2015”. Deze beslissing steunt op de volgende motivering:

“verwijzing naar het RAD van 02.12.2014 en 03.12.2014.

Betrokkene ontkent de fysieke agressie naar de PBA. De PBA bevestigt echter aan haar voet geraakt te zijn. Deze mogelijkheid wordt door de gedetineerde beaamd maar hij ontkent dat hij de intentie had om een PBA aan te vallen. Het valt echter buiten kijf dat betrokkene zeer agressief is geweest en in zijn cel alleszins de intentie toonde en uitte om iemand aan te vallen.

Uit dit gedrag heeft hij de orde, rust en veiligheid verstoord, en de integriteit van het personeel in het gedrang gebracht.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat hij “het voorwerp van een tuchtsanctie uitmaakt die een sanctie inhoudt die boven het wettelijk toegestane maximum uitgaat, met name 31 dagen individueel regime daar waar maximaal 30 dagen kan worden opgelegd”, dat hij “bij het instellen van een verzoekschrift tot nietigverklaring of tot schorsing zijn tuchtsanctie reeds ondergaan heeft hetgeen betekent dat [hij] - volledig ten onrechte gelet op de ernstige middelen als aangehaald - gedurende een termijn van 31 dagen geïsoleerd wordt van de overige gevangenen alsook zijn toegang tot externen - door middel van glasbezoek, verbod om te bellen, - in zeer grote mate wordt afgeschermd”, dat een tucht met die impact beschouwd kan worden als een strafsanctie aangezien hij gedurende 31 dagen afgescheiden wordt en bijgevolg zijn vrijheid binnen de gevangenis zeer ernstig beperkt wordt”, dat “deze tuchtsanctie gevolgen [zal] hebben naar toekomstige tuchtsancties aangezien de niet onpartijdige en niet onafhankelijke gevangenisdirecteur, zetelend als tuchtrechter, naar deze opgelegde tuchtsanctie zal verwijzen zolang deze niet vernietigd werd”, en dat de “tuchtrapporten een impact hebben op aanvragen van strafuitvoeringsmodaliteiten [...] aangezien het gedrag in de gevangenis een factor is waarmee rekening wordt gehouden”.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen vóórdat de bestreden handeling haar volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze

vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-227/1, 13).

7. Verzoeker is karig met informatie over de impact van de bestreden beslissing op zijn toestand. Het door verzoeker aangevoerde isolement vormt een inperking van zijn bewegingsvrijheid. Hiermee maakt verzoeker evenwel niet aannemelijk dat er sprake is van onherroepelijke schadelijke gevolgen. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een strafsanctie uitmaakt, zonder dit verder uit te werken.

De eventuele ernst van de middelen toont niet de uiterst dringende noodzakelijkheid aan, vermits voormeld artikel 17, §§ 1 en 4, twee afzonderlijke voorwaarden inhoudt.

Verzoeker wijst op de mogelijke gevolgen van de bestreden beslissing op de toekomstige tuchtsancties en verzoeken om uitgaansfaciliteiten of strafuitvoeringsmodaliteiten. Evenwel kunnen deze aangevoerde gevolgen - mede gelet op hun hypothetisch karakter - geen onherroepelijke schadelijke gevolgen aantonen. Verzoeker toont daarenboven niet waarom dit nadeel niet via de gewone schorsingsprocedure kan worden voorkomen.

8. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien december tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,
bijgestaan door

Joris Casneuf,

wnd. kamervoorzitter, staatraad,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Daniël Moons